ஜநவிநோதினி

இல. 7.] ஜூலை மீ 1879. [புஸ்த. X.

கல்கத்தா நகரம்.

பிரிடிஷ் இந்தியாவின் பிரதானபட்டணமான கல்கத்தாநகரம் சமுத்திரத்திற்கு ஏறக்குறைய நூறுமைல் தூரத்தில் ஹூக்லி நதியின் கீழண்டைக்கரையிலிருக்கின்றது. 1698-௵த்தில் அங்கிலேய வர்த்தகர்கள் முதல்முதல் அந்த நதியண்டையில் மூன்றுகிராமம் விலைக்குவாங்கினார்கள். அவற்றுள் ஒன்றில் சிறந்த காளிகோயில் ஒன்று இருந்ததுபற்றி அது காளிகட்டம் என்று பெயர்பெற்றிருந்தது. அதுகாரணமாகவே அவ்விடத்திற்கட்டிய இந்தப் புதியபட்டணத்திற்கும் காளிகட்டம் அல்லது கல்கத்தா என்று பெயரிடப்பட்டது. முதலில் வர்த்தகச்சரக்குகள் வைப்பதற்குவேண்டிய கிடங்குகள் கட்டப்பட்டன; கோட்டையும் இலேசாய்க் கட்டப்பட்டது. பின்பு 1756-௵த்தில் வங்காளத்து நபாபு கல்கத்தாவைப் பிடித்துக்கொண்டு இருட்டறை என்று சொல்லப்பட்ட ஒரு கடுஞ்சிறையில் அநேகம் அங்கிலேயர்களைப் பிடித்தடைத்துப் பெருங்கொடுமைசெய்தான். ஆயினும் மகா சூரனான கிளைவ் என்னும் போர்வீரன் அதை உடனே திரும்பிப் பிடித்துக்கொண்டு, அவ்விடத்து வில்லியம் என்னும் கோட்டையை மிகவும் உறுதியாகவும் பெரிதாகவும் கட்டுவித்தான்.

கல்கத்தாவுக்குச் சுற்றிலுமுள்ளவிடங்களெல்லாம் மிக்க வளப்பமுள்ள சதுப்புநிலங்கள். அவற்றின் பெருமைக்காகவே அவ்விடம் சிறந்ததென்று தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. அந்த நதி அவ்விடத்தில் அரைமைல் அகலமும், பெரிய கப்பல்கள் ஓடுவதற்குப் போதுமான ஆழமுமுள்ளது. வங்காளநாட்டுப் பலவிதமான விளைவுகளும் அங்கங்கிருந்து கங்காநதியின் வழியாகவே படகு

களிலே கல்கத்தாவுக்குக் கொண்டுவரப்படுகின்றன. கல்கத்தாவுக்குச் சமீபத்தில் ஆற்றிலே நிறுத்தப்பட்ட கப்பல்களின் பாய்மரங்களைப் பார்த்தால் ஒரு பெருங்காடுபோலத்தோன்றும்; கப்பல்களும் படகுகளும் ஓயாமல் நாலாமூலையிலும் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கின்றன.

கல்கத்தாநகரம் இரண்டுமைல் அகலமுள்ளதாய் ஹூக்ளி நதியின் கரையோரமாயே ஏழுமைல்தூரம் நீண்டு, வடபாதியும் தென்பாதியுமாய் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வடபாகமெல்லாம் சுதேசிகள் குடியிருக்குமிடம். அவ்விடத்துத் தெருக்களெல்லாம் வெகு நெருக்கமாய்க் குடிகளடர்ந்து மிகவும் அற்பமான வீடுகளுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. தென்பாதியில் ஐரோப்பியர் வசிக்கிறார்கள். அங்கே தெருக்களெல்லாம் அதிக விசாலமாயும் பெருத்த வீடுகளுள்ளவைகளாயுமிருக்கின்றன. அதன்மேலண்டையில் முன் சிறிய உபநகரம்போலிருந்த இடமெல்லாம் இப்போது குறுக்கும் நெடுக்கும் கோணலும் நெருக்கமுமாய்ப் பல தெருக்களும், தட்டோடு வீடுகளும் கூரைக்குடிசையான கடைத்தெருக்களும் இடையிடையே பாபுக்களென்னப்பட்ட அத்தேசத்துக் கனவான்களுடைய வீடுகளுமாகப் பெரிய பட்டணமாயிருக்கின்றன. ஆற்றோரத்தில் கோட்டைக்கும் பட்டணத்திற்கும் நடுவே வெகு விசாலமான மைதானமொன்று உண்டு. அந்த வெளியின் வடபுறத்தில் கவர்னர்ஜனாலுடைய மாளிகையும், நகரசபாமண்டபமும், இன்னுஞ் சில நேர்த்தியான வீடுகளும் இருக்கின்றன. அவ்விடத்திலிருந்து பார்த்தால், ருஷியாதேசத்துப் பீடர்ஸ்பர்க் என்னும் பட்டணத்து ஓர் பாகம்போலிருக்கிறதென்று ஐரோப்பியர் வர்ணிக்கிறார்கள். நகரசபாமண்டபம் மிகப் பெரிதென்பதொன்றேயொழிய மற்றப்படி அதிசயமானதன்று. அரண்மனையோ மூன்றடுக்குமெத்தையும் மத்தியில் ஒரு சிறந்த விசாலமான கூடமுமாக வெகு அழகாயிருக்கின்றது. ஆயினும் அடுக்குகள் மிகவும் எடுப்பாயிராமல் தாழ்வாய்ப் பலகணிவாயில்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. அந்த நகரத்தைச்சுற்றி விசாலமான பேட்டைகளும் தோட்டங்களும் அநேகமிருக்கின்றன. அங்கேதான் தனிகர்களான பல பிரபுக்கள் வசிக்கிறார்கள். முப்பத்தைந்து வருஷத்துக்குமுன் இருந்த இப்பட்டணத்துக் காட்சியும் அக்காலத்து நடையுடைபாவனைகளும் அநேகர்களுக்குத் தெரிந்திராவாதலால் அவை ஒருவாறு விளங்கும்பெருட்டு அவற்றின் காட்சிப்படத்தை இச் சஞ்சிகையுடன் சேர்த்தனுப்பியிருக்கிறோம்.

ராலும், நோயாளியானாலும் சரீரசவுக்கியமுடையவரானாலும், அழகுள்ளவரானாலும் குரூபியானாலும், எப்படியிருந்தாலும் அவற்றிற்கு நம்மிடத்தில் நேசம் மாறுவதில்லை. மனிதர்கள் நம்மைத் துறந்தாலும் அவை நம்மைத் துறப்பதில்லை. நாம் இருக்குமிடம் ஒரு கூரைக்குடிசையானாலும், ஒரு சிறந்த ராஜமாளிகையாயிருந்தால் எப்படியோ, அவ்வளவு ஆவலாய் அவை நம்முடனே அவ்விடத்திற்கு ஓடிவருகின்றன. நாய்முதலியவை அப்படிப்பட்டவையாம்.

நமது வீட்டில் நம்மோடுகூடவே குடியிருந்து எப்போதும் நமக்குச் சவுக்கியமும் சந்தோஷமுமுண்டாக்கிக்கொண்டு சில பிராணிகள் இருக்கின்றன. பூனை முதலியவை அப்படிப்பட்டவைகளல்லவா?

இப்படி இன்னும் அநேகமாயிரம் பிராணிகள் இப்[illegible]ண்டலத்திலிருக்கின்றன. சில மிகவும் அழகான பசும்புற்[illegible]ர்களில் கூட்டங்கூட்டமாய் மேய்ந்து விநோதமாய் விளையாடி யாவர்க்கும் மனவெழுச்சியுண்டாக்குகின்றன. சில காடுகளிலும் தோப்புகளிலும் கேட்போர் மனமுருகும்படி மதுரமாய்ப் பாடித் தம் அழகிய மேனிகளால் அவ்விடமெங்கும் அலங்கரிக்கின்றன. சில ஆற்றங்கரைகளிலும் காட்டோரங்களிலும் புதர்களிலும் வேலிகளிலும் நின்று கண்கள் பளபளவென்று மின்ன எட்டி எட்டிப் பார்க்கின்றன. சில தளிர்களிலும் மலர்களிலும் ஆகாயத்திலும் அடிக்கடி நின்று பற்பலநிறமுள்ள தம் சிறகுகளால் அவற்றிற்கு அழகு செய்கின்றன. இன்னும் பலவகைப் பிராணிகள் சமுத்திரம் நதி தடாகம் முதலான பலவிடங்களிலும் இருந்து மிகக் களிப்பு உண்டாக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. இப்படிப் பலவகையிலும் நமக்கு நன்மைவிளைவிக்கின்ற பிராணிகளுக்குப் பிரதிஉபகாரம் நாம் என்னசெய்யமாட்டுவோம்?

நமது வாழ்நாளை நாம் சுலபமாயும் சவுக்கியமாயும் சந்தோஷமாயும் கழிக்கும்படி இந்த ஜந்துக்களெல்லாம் நமக்குப் பலவிதமான நன்மைகளும் விளைவிக்கின்றனவாதலால், அதற்குப்பதிலாக நாமும் நம்மால் இயன்றமட்டும் அவை சுலபமாயும் சுகமாயும் சந்தோஷமாயும் வாழும்படியான வழிகளைத் தேடக்கடவோம்.

இந்த ஜந்துக்களெல்லாம் நம்முடைய உபயோகத்திற்காகவே இருக்கின்றனவென்று அநேகர் எண்ணுகிறார்கள். பலவிதமான பசு பக்ஷி மிருகாதிகளும் இயற்கையாய்த் தமக்குத்தாமே சுகமாய் ஜீவித்திருக்கும்படியாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றால், அவையெல்லாம் நம் உபயோகத்திற்காகவேஉண்டாயிருக்கின்றனவென்று நாம் எப்படி எண்ணக்கூடும்? தங்கள் வரலாற்றை நமக்குச் சொல்லும்படியான திறமை அவற்றிற்கு இருக்குமானால், மன்னுயிர்களுக்கு உண்டி உடை முதலிய பற்பல சவுக்கியங்களைத் தருவதற்கா

கவே அவை படைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று நினைப்பது மிகவும் பிசகென்று நமக்குத் தெளிவாய்த் தோன்றும்.

ஆடு மாடு பன்றி இவைகளைக் கேட்போமானால், இப்பூமியில் மனிதரென்று ஒரு ஜாதி உண்டாவதற்கு வெகுகாலம் முன்னமே தாங்கள் இவ்விடத்துக்கு வந்துசேர்ந்து, தங்களுக்கு எக்காலத்திலும் ஒரு குறையுமில்லாமல் சுகமாய் வாழ்வதற்கேற்ற வண்ணமாய் இப்பூமிமுழுதும் அமைக்கப்பட்டிருக்கக்கண்டதாக அவை நமக்குச் சொல்லுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஒருபோதும் மனிதர் கால்படாத காடுமேடுகளே அவைகட்கு இருப்பிடம். அவற்றிற்குவேண்டிய விதம்விதமான உணவுகளும் அவ்விடங்களிலேயே படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைப் பிடித்துவருத்த மனிதர் ஒருவரும் இல்லாதவிடங்களிலே அவை, தாமும் நன்றாய் வளர்ந்து தம் குட்டிகளையும் அருமையாய்க் காப்பாற்றி, தம்மினங்களோடு கூட்டமாய்க் கூடிக்களித்துத் தம் இஷ்டப்படியே யதேச்சையாகத் திரிந்துகொண்டிருக்கின்றன.

முசல் எலி இவைகளைக் கேட்டால், ஒருபோதும் மன்னுயிர்கள் தங்களைக் காணக்கூடாதவிடங்களிலேயே தங்கள் இனத்தைச் சேர்ந்த கோடாகோடி ஜந்துக்களும் மிகச் சந்தோஷமாய்க் குடிகொண்டிருக்கின்றனவென்று தங்கள் கதையை நன்றாய்ச் சொல்லமாட்டும். அப்படியே கோழி, வாத்து, பலவிதப் பறவைகள் இவைகளெல்லாம், காடு செடி ஏரி குளம்முதலான மனிதர்கள் சேராதவிடங்களிலேயே தங்களுக்கு வேண்டிய பலவிதமான உணவுகளும் சித்தமாய்ச் சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், அவைகளே தாங்கள் வசிப்பதற்கு மிகவும் ஏற்றவிடங்களென்றும் நன்றாய்ச் சொல்லமாட்டும்.

அமெரிக்காதேசத்துக்கு யாத்திரைபோயிருந்த ஒருவன் அங்கே புறுக்கள் குடிகொண்டிருக்கும் ஓரிடத்திற்கு ஒருநாள் சென்றான். அப்போது அங்கே மேகமண்டலம்போல ஆகாயம் முழுதும் மறைத்துக்கொண்டு பெரிய புறுக்கூட்டமொன்று பறந்துபோயிற்று. அந்தக் கூட்டத்தின்முடிவு காணப்படவேயில்லை. அதைக் கண்டு அவன் ஆச்சரியப்பட்டு இந்தக் கூட்டம் எவ்வளவுநேரம் போய்க்கொண்டிருக்கிறதோ பார்க்கவேண்டுமென்று கடியாரத்தைக் கையில் எடுத்துவைத்துக்கொண்டான். அந்தக் கூட்டம் முதல் முதல் கண்ணுக்குத் தென்பட்டபோது ஒன்றரைமணி; அது முதல் ஒருமணிநேரம் அங்கேயே உட்கார்ந்திருந்து பார்த்தான். அப்போதும் அது அப்படியே போய்க்கொண்டிருந்தது. நான்குமணி அடிக்கிறசமயத்தில் அவற்றின் வேகமும் அதிகரித்துக் கூட்டமும் அதிகமாயிற்று. ஆறடித்தபின்புகூட அந்தக் கூட்டம் ஓயவில்லை. பின்பு அம்மனிதன் அதைக் கணக்கிட்டுப்பார்த்து, அந்தப் புறுக்

கூட்டத்தின் நீளம் 240 மைல் இருக்கவேண்டுமென்றும், அந்தக் கூட்டத்திலிருந்த புறாக்களின் தொகை, 223,02,72,000க்குக் குறைந்திருக்கமாட்டாதென்றும் கண்டறிந்தான்.

மானிடர்களெல்லாம் இப்பூமியைவிட்டு ஓடிப்போவார்களாளுல், அப்போது பசு பக்ஷி மிருகம் முதலிய பிராணிகளெல்லாம் மிகவும் விசாலமான இப்பூமண்டலத்தில் அந்தப் புறாக்கூட்டம் போலவே விசேஷமாய் விருத்தியடையுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்போது அநேகமாய் மனிதர்களால் பழக்கப்பட்ட மிருகங்களும் நாளளவிலே தம்மியற்கைப்படி கொடிய மிருகங்களாகிவிடும். இப்படி அந்தப் பிராணிகளுக்கெல்லாம் நம்முடைய ஆதாரணை விசேஷமாய் வேண்டுவதில்லையென்றாலும், நாம்மாத்திரம் அவற்றையே முக்கியமாய்த் துணையாகக்கொண்டுதான் இப்பூமியில் வந்து பிறந்திருக்கிறோம். அவைகள் இவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விடுமானால் நாமெல்லாம் நல்ல உணவுகளும் உடைகளுமில்லாமல் பலவிதத்திலும் ஒத்தாசைசெய்ய வலதுகையற்றவர்களுமாகிவிடுவோம்.

பூமியில் மனிதர்கள் எங்கெங்கே வாசமாயிருக்கிறார்களோ, அங்கெல்லாம் அவர்களுக்கு வேண்டிய சில மிருகங்கள்தவிர மற்றெதையும் அவர்கள் இருக்கவொட்டுகிறதில்லை. நமக்குத் தேவையில்லாத புலி கரடி கோளுய் முதலியவைகளெல்லாம் அநேகமாய்த் தேசத்தைவிட்டுத் துரத்தப்பட்டும் கொல்லப்பட்டும்போயின. நமக்கு வேண்டாமற்போனால் ஆடுமாடுகளைக்கூட நாம் இப்படித்தான் அடித்துத் துரத்திவிட்டிருப்போம்; இப்போது செய்துவருவதுபோல அவற்றிற்கு மேய்ச்சல்தரைகள் ஏற்படுத்தி அவற்றை அன்புடன் ஆதரிப்போமா? ஆதலால் நாம் அந்த ஜந்துக்களை வைத்து ஆதரிப்பதெல்லாம் நம்முடைய சவுக்கியத்திற்காகவேயொழிய அவற்றினிடத்தில் தயவினாலன்று.

இப்படி நமக்கு உபகாரமாகப் படைக்கப்பட்ட ஜந்துக்களிடத்தில் நம்முள் அநேகர் மிகவும் கொடுமையாக நடக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய பசு, கன்று, நாய், பூனை இவைகளையெல்லாம் போதுமான உணவுகொடாமல் மிகவும் பட்டினியாய்க் கிடக்கச்செய்து, ஆடுமாடுகளை வெயிலிலும் மழையிலும் அல்லாடவிட்டு, ஒருபோதும் அவைகளுக்குத் தகுந்த இருப்பிடம் ஏற்படுத்தாமல் இரவெல்லாம் குளிர்ச்சியான பனிக்காற்றிலே அடிபட்டுக்கொண்டிருக்கச் செய்கிறார்கள். எருது மாடுகளையோ, சிறிதுநேரங்கூட இளைப்பாறவிடாமல், அவற்றின்மேல் அதிக சுமையேற்றி, அவையெல்லாம் கட்டைமரங்களென்றும் உணர்ச்சியற்றவை என்றும் நினைத்தவர்போல, அவைகளை அடித்து, உதைத்து, வாலை முறுக்கி, மிகவும் துன்பப்படுத்துகிறார்கள்.

அவற்றின் வாலின்கீழ் தீயைக்கூடப் பற்றவிடுகிறார்கள். மிக வும் பேதையான கோழிக்குஞ்சுகளை இரண்டுகாலையும் சேர்த் துக்கட்டி அதை ஒரு தடியிலே கோத்து வெகுநேரம் தலைகீழா கத் தொங்கவிட்டுவைக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் மிகக்கொடிய பாவச்செயல்களாம். இப்படிச் செய்கிறவர்களைக் கடவுள் தண் டிப்பார். அவர்களை இவ்விதமாக வருத்தினால் அவர்கள் பொ றுத்து வாயை மூடிக்கொண்டிருப்பார்களா? ஆடுமாடுகளையாகட்டும் மற்றெந்த ஜந்துக்களையாகட்டும் நம்மிடத்தில் வைத்துக்கொள்வோ மானால், அவைகளுக்குப் போதுமான இரைபோட்டுப் பல்விதமா யும் அவற்றை நன்றாய்ப்போஷிப்பது நமது கடமை. சிறிதும் இரக் கமில்லாமல் வீணாய் அவற்றை அடிப்பதும், அவைகள் செய்ய மாட்டாத வேலைகளைச் செய்விப்பதும் கூடாது. இப்படி நம்மை ஒருவர் வருத்தினால் நமக்கு எப்படியிருக்குமென்று நம்மனதை நாமே தொட்டுப்பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

பிச்சைக்காரச்சிறுவன் ஒருவன், ஒருநாள் வீட்டுவாசற்படி யண்டை உட்கார்ந்து, யாரோ கொடுத்துப்போன அடையைத் தின்றுகொண்டிருந்தான். அப்போது அவனுக்குச் சமீபத்தில் நாய் ஒன்று, மிகவும் பசியால் வருந்தி இளைத்துச் சோர்ந்து தூங் கிக்கொண்டிருந்தது. 'வாய்க்கொழுப்பு சீலையில் வழிந்ததாம்' என் கிறபடி அந்தச் சிறுவன் சும்மாஇராமல், அந்த நாயைப்பார்த்து, 'ஜூ! ஜூ' என்று கூவினான். அவன் பிரீதியாய் அழைப்பதைக் கேட்டு நாய் வாலைக்குழைத்துக்கொண்டு எழுந்து, அவன் தின்ப தைப்பார்த்து அவனண்டை வந்தது. நாய் கிட்டவந்ததும் அந் தப் பையல் ஒரு துண்டு அடையை எடுத்துக்காட்ட, அதை வாங்கிக்கொள்ள நாய் தலையை நீட்டினவுடனே, அவன் கையை மடக்கிக்கொண்டு அதன் மூக்குமேல் உரப்பாய் ஒரு குத்து குத்தினான். அந்தக் குத்து பொறுக்கமாட்டாமல் நாய் குரைத்துக் கொண்டு ஓட, அவன் தான்செய்த செய்கைக்காகச் சந்தோஷ மாய்ச் சிரித்துக்கொண்டு நின்றான்.

அப்பொழுது அந்தத் தெருவின் எதிர்ப்புறத்தில் அழகிய ஒரு தடியுங் கையுமாகத் தற்செயலாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்த ஒரு தனி கன், இந்தச் சிறுவன் செய்த கொடுஞ்செயலைக்கண்டு, தன் உடைப்பையிலிருந்து ஒரு நாணயத்தை எடுத்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டு அவனுக்குக் காட்டித் தன்னண்டை வரும்படி அழைத்தான். அந்தப் பையல் கிட்டவந்ததும் அந்தக் கனவான் "உனக்கு இது வேண்டுமா" என்று கேட்க, சிறுவன், ஐயா! தங்கள் சித்தம் என் பாக்கியம் என்று முகமலர்ந்துசொன்னான். அந்த ரூபாயை வாங்கிக்கொள்ள அவன் கையைநீட்டினவுடனே, அந்தப் பெரியமனிதன் தன் பிரம்பை எடுத்து அவன் விரல் களுக்களில் ஓங்கி ஓர் அடி அடித்தான். அந்த அடி பொறுக்க

மாட்டாமல் சிறுவன் அழுதுகொண்டு கண்ணுங்கண்ணீருமாய்க் கையைத் தேய்த்துக்கொண்டு, நீ ஏன் என்னை அடித்தாய்? நான் உனக்கு ஒன்றும் தீங்குசெய்யவில்லையே; ரூபாயும் நான் உன்னைக் கேட்கவில்லையே என்றுசொல்ல, அவன், நல்லது, நீயேன் இப்போது அந்தப் பேதைநாயை அடித்தாய்? அது உனக்கு ஒருதீங்கும் செய்யவில்லை; உன்னை அடையும் கேட்கவில்லையே? நீ அதற்குச் செய்ததுபோலவே நான் உனக்குச் செய்தேன்; இது உனக்கு எப்படியிருக்கிறது? அதற்கும் இப்படியிருந்திருக்குமல்லவா? இனிமேல் எளியஜந்துக்களிடத்தில் அன்பாய் நடக்க வேண்டுமென்பதை மறவாதே என்றுசொன்னான்.

சுதேசசரித்திரவிலாசம்.

நூர்ஜிஹான் என்னும் பெண்ணரசி கதை (தொடர்ச்சி).

அந்தப் பெண்மணி ஷியர்ஆப்கன் என்னும் ஒரு கனவானுக்கு இல்லாளாக ஏற்படுத்தப்பட்டாளென்று சென்றசஞ்சிகையில் சொன்னோமே. பிற்காலத்தில் ஜிஹாங்கீர் என்னும் சக்கரவர்த்தியாகப்போகிற ஸெலிம் என்னும் இளவாசன் அப்பெண்ணரசியினிடத்தில் நெடுநாளாய் ஆசைகொண்டிருந்தான். அவளை ஷியர் ஆப்கனுக்குக் கொடுக்கும்படி நிச்சயமான செய்திகேட்டவுடனே அவ்விளவரசன் தன் தகப்பனை அக்பர்சக்கரவர்த்தியண்டை போய்த் தம்பெரியதனத்தியக்ஷனுடைய மகளைத் தனக்கு விவாகஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்று வேண்டினன்.

அதைக்கேட்டு அக்பர்சக்கரவர்த்தி, நமக்குச் சமானமான நிலையிலுள்ள ராஜகுமாரத்திகளைக் கலியாணஞ்செய்துகொள்ளாது, ஈனமான நம் வேலைக்காரன் மகளையா நாம் மணம்புரிகிறதென்று சொல்லி, அவன் அப்படி இழிவான எண்ணங்கொண்டதற்காக அவனை மிகவும் இகழ்ந்து, அப்படிப்பட்ட காரியம் ஒருபோதும் கூடாதென்றான். சீக்கிரத்திலேயே ஷியர்ஆப்கனுக்கும் அந்தப் பெண்மணிக்கும் கலியாணம் நடந்தேறிற்று. முன்னமே மனம் புண்பட்டிருந்த இளவரசனுக்கு இச்செய்தியையும் கேட்கவே எரிகிற உடம்பில் எண்ணெயைக் காய்ச்சி ஊற்றினதுபோலாயிற்று.

அதுமுதல் இளவரசன் ஷியர்ஆப்கனிடத்தில் விரோதம் மேன்மேலும் அதிகரித்தவனாய்த் தந்திரமாயே அவனைக் கொல்ல வேண்டிய வழிகளைத் தேட ஆரம்பித்தான். ஆயினும் அந்தச் சூதுகளொன்றும் சக்கரவர்த்தி சமுகத்துக்குச் சிறிதும் தெரிய

வொட்டாமல் மறைவடமாயே செய்துவந்தான். அவ்விடத்துப் பற்பல அதிகாரிகளுக்கும் துர்ப்போதனைசெய்து அவர்களுக்கெல்லாம் அந்தந் தளுதிபதியினிடத்தில் மிகப் பொறாமை உண்டாகச் செய்தான். ஒருவனுக்கு நன்மைவிளைவிப்பதல்லவோ வருத்தம்; தீமைவிளைவிப்பது எளிதுதானே. சாதாரணமாயே கொஞ்சம் செழித்திருப்பவனைக் கண்டால் பொறாமைப்படுவது உலகவியற்கை. பிறர்க்கு ஒன்றுமாகாது; தாமே மேலதிகாரங்களைப் பெறவேண்டுமென்று பொறாமையும் பேராசையுமே அதிகமாகக் கொண்டிருக்கும் ராஜாங்கத்து உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு ஒரு அதிகாரியினிடத்தில் பகை உண்டாக்குவதென்றால் அதைவிடச் சுலபமானகாரியம் வேறென்ன? ஸலிம் என்னும் இள்வரசன் எளிதிலேயே அனைவர்க்கும் ஷியர்ஆப்கனிடத்தில் பெரும் பகையை உண்டுபண்ணி அவனுக்குக் கெடுதிசெய்யத் தொடங்கினான். அச்செய்திதெரிந்தவுடனே இனி நாம் இங்கிருப்பது தகுதியல்லவென்று ஷியர்ஆப்கன் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ரகசியமாயே ஆக்ராவைவிட்டு வங்காளம்போய்ச்சேர்ந்து, அங்கே கவர்னருடைய தயவினால் பாத்வான் அல்லது பாதவனமென்னும் ஒரு பெரிய மாகாணத்துக்குக் கொஞ்சகாலம் அதிகாரியாயிருந்தான்.

அக்பர்சக்கரவர்த்தி இறக்குமளவும் அவனுக்கு யாதொரு தீங்குமுண்டாகவில்லை; அதுவனாயில் அங்கேயே வசித்துக்கொண்டிருந்தான். அக்பர் இறந்துபோய் ஸலிம் தானே சக்கரவர்த்தியானபோது, அத்தனைகாலமாய் அவன் மனதிற்குள்ளேயே அடங்கிப் புகைந்துகொண்டிருந்த ஆசையாகிய தீ நன்றாய் மேலோங்கிப் பற்றியெரிய ஆரம்பித்தது. பின்பு தன்னைக் கேட்பார் ஒருவருமில்லாமற்போகவே, தன் கோரிக்கையை நிறைவேற்ற இதுதான் தருணமென்று ஸலிம், நல்லதனத்திலாகிற காரியம் மற்றெதினாலுமாகாதென்று எண்ணி, ஷியர்ஆப்கனோடு கூட்டுறவுபாராட்டத்தொடங்கினான். ஷியர்ஆப்கன் அவ்வரசன் கருத்தை நன்றாய் உணர்ந்தவனாதலால், நாம் நம்மனையாட்டியை விட்டுப்பிரிந்தால் அந்தக்ஷணமே நமது பெருமை அழிந்துபோகுமென்று கண்டு சிறிது காலம் அவ்வரசனுடைய கேள்விகள் ஒன்றுக்கும் இடங்கொடாமலிருந்தான். ஷியர்ஆப்கனைப்போலத் தேகவலிமையும் தைரியமுமுடைய புருஷன் வேறொருவருமில்லை. ஒப்புயர்வில்லாத நற்குணநற்செய்கைகள் அவனிடத்தில் குடிகொண்டிருந்தன. அவனுடைய புகழோ நாடெங்கும் பரந்தது. இப்படி அவன் பலவித உயர்ந்தகுணங்கள் உடையவனாயிருந்ததுபற்றி யாவரும் அவனிடத்தில் பயபக்தியும் மரியாதையுமாக நடந்துவந்தார்கள். எப்படிப்பட்ட அபாயமானாலும் அதைக்கண்டு அவன் சிறிதும் மனஞ்சலிப்பதில்லை. அவனுடைய பெருமையைப் பாக்களாகக்கூட இசைத்து அநேகர் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். எவ்வித

மான் துணையுமில்லாமல் தனியே ஒரு சிங்கத்தைக் கொன்றவனெ ன்றால் அவன் தேகவலிமையை என்னென்று புகழலாம்! அது காரணமாகவே சிங்கத்தைக் கொன்றவனெனப் பொருள்படும் ஷியர்ஆப்கனென்னும் சிறப்புப்பெயர் அவனுக்கு உண்டாயிற்று. அஸ்தாஜில்லோ என்பது அவனுடைய இயற்கைப்பெயர். அப் படிப்பட்ட மகாபுருஷன் தனக்குக் கணவனாக வாய்த்தானென்று அந்தப் பெண்மணியும் மட்டுமிதமில்லாத பெருமைகொண்டிருந் தாள். சக்கரவர்த்தி செய்துவந்த சூதுகளும் அவளுக்குத் தெரியாம லிருக்கவில்லை; ராஜா தன்னைப் பகைப்பதெல்லாம் முக்கியமாய் அவளுக்காகவே என்பது ஷியர்ஆப்கனுக்கும் தெரியும். அவள் அந்தக் கணவனுடைய கருத்துக்கிசைந்து சக்கரவர்த்தியின் சூது களுக்குச் சிறிதும் இடங்கொடாமலிருந்தாள். ஷியர்ஆப்கனும் அரசனிடம் சென்றால் வீண்வருத்தமுண்டாகுமென்று அவ்விடத் துக்குப் போகாமலே வங்காளத்திலிருந்தான்.

ஜிஹாங்கீர் பட்டம்பெற்ற சிலநாளைக்கெல்லாம் ராஜதானிக்கு வரவேண்டுமென்று வேண்டி பலதடவை கடிதங்கள்வரவே அவன், தன் தைரிய சவுரிய பராக்கிரமங்களே தனக்குத் துணைசெய்யு மென்று நம்பி, தன் மனையாட்டியைமட்டும் அரசன் கண்ணெதிரே கொண்டுநிறுத்துவது தகுதியல்லவென்று அவளை அந்தப் பாதவன த்திலேயே விட்டுவிட்டு, தான்மட்டும் ராஜதானிக்குச் சென்றான். அவன் வந்தவுடனே அரசனும் அவனுக்குத் தன்னிடத்தில் யா தொரு சந்தேகமுமுண்டாகாதபடி அவனுக்கு உயிர்த்தோழனாக நடித்துவந்தான்.

அவ்வளவுகாலத்தில் அந்தச் சக்கரவர்த்தி தந்திரமாய் அவனைக் கொல்வதற்காகச் செய்த முயற்சிகளுக்கு அளவில்லை. ஜிஹாங்கீரு க்கு வேட்டையாடுவதில் விருப்பமதிகமாயிருந்ததனால், அதற்காக ஒருநாள் நியமிக்கப்பட்டது. அந்த ராஜாங்கத்திலுள்ள போர்வீ ரர்களெல்லாம் அரசனெதிரே தங்கள் தங்கள் பராக்கிரமங்களைக் காட்ட இதுதான் தருணமென்று ஆவல்கொண்டோடிவந்தார்கள்; யானை குதிரைகளும் நூற்றுக்கணக்காய்ப் புறப்பட்டன; போர் வீரர்களெல்லாம் அநேகமாய் யானைகளின்மேலேயே ஏறிப்போ னார்கள்; ஈட்டியுங்கையுமாய் நடந்துவந்த காலாள்களுக்குக் கணக்கில்லை; வெகு அழகாய்ச் சித்திரவேலைசெய்த வெள்ளிப் படம்போர்த்த பட்டத்துயானையில் நவரத்தினங்களிழைத்த அற் புதமான அம்பாரியில் அரசனும் ஏறிச்சென்றான். இப்படிப போ ர்க்குப் பெருஞ்சேனை சாய்வதுபோல் அவர்கள் லாகோர்பட்டணத் தைவிட்டு வேட்டைக்குப் புறப்பட்டது பிரளயகாலத்தில் கடல் புரண்டுவருவதுபோலிருந்ததேயொழிய வேறில்லை.

ஷியர்ஆப்கனும் முன் தான் ஒரு பெருஞ்சிங்கத்தைக் கொன்ற கத்தியொன்றைமாத்திரம் கையிலேந்தி ஒரு போர்க்குதிரைமேல்

ஏறிப்போனான். ஆதிதொடங்கியே அப்போர்வீரர்களுக்கெல்லாம் அவன்மேல் விர்த்தியாகிக்கொண்டிருந்த பொறாமை நன்றாய்த் தலைக்கேறும்படியாக ஜிஹாங்கீர் ஷியர்ஆப்கனை மென்மேலும் கவுரவப்படுத்துவதுபோலவே நடத்திக்கொண்டுபோனான். ஷியர்ஆப்கனும், முன் சக்கரவர்த்தி தன்னிடத்தில் காட்டிய கொடுமைகளெல்லாம் மறவாமலிருந்தாலும், இனி தனக்கு யாதொரு தீங்கும்செய்யத் துணியானென்று பூரணமாய் நம்பியே அவனைப் பின்தொடர்ந்துபோனான்.

கடைசியாய் அந்தச் சேனை புலியும் சிங்கமும் அடர்ந்த ஒரு பெருங்காட்டில் போய்ச்சேர்ந்தது. உடனே பல வீரர்கள் ஒரு புலியை வளைத்துக்கொண்டார்கள். அந்தப் புலி ஒருவர்க்கும் பிடிபடாத பெருவலியுடையதென்று கண்டு ஜிஹாங்கீர், தான் அத்தனைகாலமாய் எதிர்பார்த்திருந்த காலம் நெருங்கிவிட்டதென்று மிகச் சந்தோஷமடைந்து, இங்கே இந்தக் கொடிய மிருகத்தை எதிர்க்கத் துணிவுடையவனெவனென்றான். அனைவரும் ஒன்றும் தோன்றாமல் மவுனமாய் நின்றார்கள்.

ஒருவரும் வாயைத் திறவாமலிருப்பதுகண்டு ஜிஹாங்கீர் சிறிது முகம்சுளித்துப்பார்த்தான். ஷியர்ஆப்கன், அந்த வீரச்செயல் தானே செய்யும்படி நேருமென்று எதிர்பார்த்திருந்தான். அப்படியிருக்க அவனுக்கு மிக்க மானபங்கமாகும்படி மூன்றுவீரர்கள் முன்வந்துநின்று, அந்தப் புலியை எதிர்க்கத் தங்களுக்கு அனுமதிகொடுக்கவேண்டுமென்றார்கள். அப்போது ஜிஹாங்கீர் மிகச் சுறுசுறுப்பும் உற்சாகமுமுண்டாகும்படி ஷியர்ஆப்கனை முகமலர்ந்து விழித்துப்பார்த்தான். அந்தப் பெரும்புலியைக் கொல்வது தனக்கு ஒரு விளையாட்டேயொழிய வருத்தமன்றென்று சொல்ல அவனும் ஆவலாயிருந்தான். ஆயினும் அம்மூன்றுவீரர்கள் முன்னிட்டுவந்து விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டதனால் அவர்களைத் தடுத்துரைக்கக் கூடவில்லை.

அம்மூன்று வீரர்களும் யானையைவிட்டிறங்கிக் கத்தி கேடயம் குத்துவாள் முதலிய ஆயுதங்கள் அணிந்து புலியை எதிர்க்கச் சித்தமாய் வந்துநின்றார்கள். ஷியர்ஆப்கன், இவர்கள் தனக்குப் போட்டியாய் வந்தார்களென்றும், திறமையில்லாமையால் வாயைத்திறவாமல் நின்றானென்று தன் புகழ் அழிந்துபோகுமென்றும் கண்டு, சரேலென்று சக்கரவர்த்தியின் எதிரேபோய் நின்று, ஒருவிதமான ஆயுதமுமில்லாத ஒரு அற்பஜந்துவைப் பல ஆயுதங்களோடு எதிர்ப்பது ஆண்மைத்தனமுமன்று, நீதியுமன்று. இது சூரர்கள்செய்கின்ற செய்கையா? சமபலமாய் எதிர்ப்பதே ஆண்மைத்தனம். கைகால் முதலிய உறுப்புகள் நமக்குமுண்டு மிருகங்களுக்குமுண்டு. அவைகளுக்கு விசேஷமாய்த் தேகவலிமையளிக்கப்பட்டிருப்பதற்குப்பதிலாக நமக்கு யுக்தாயுக்தங்களைப்

பகுத்தறியுந் திறமை அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் சக்கரவர்த்தியின் வீரர்கள் ஆயுதங்களை எறிந்துவிட்டுத் தமக்குக் கடவுள்கொடுத்த கருவிகளைமாத்திரமே கொண்டு புலியை எதிர்க்கட்டும்; அதற்கு அவர்கள் பின்னிட்டால், இதோ நான் போகக் காத்திருக்கிறேனென்றான்.

ஜிஹாங்கிர் புன்னகையுடன் முகமலர்ந்து அவனை விழித்துப் பார்க்க, அதுதான் அரசற்கு அநுமதமென்று அனைவரும் அறிந்துகொண்டார்கள். அம்மூன்று வீரர்களும் அவ்விதமாக மனப்பூர்வமாய் உயிரை இழக்கத் துணியாமல் அப்படியே நின்றுவிட்டார்கள். உடனே மகா சூரனான ஷியர்ஆப்கன், அரசன் முதலிய பலரும் மலர்ந்தகண் மூடாமலே பிரமித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, கையிலிருந்த ஆயுதங்களையெல்லாம் கீழே போட்டுவிட்டு அந்தக் கொடும்புலியை எதிர்த்துப்போகச் சித்தனானான். அந்தப் புலியை ஈட்டியுங்கையுமாய் வளைத்துநின்ற வீரர்களெல்லாம் அவனுக்கு வழிவிட்டார்கள். அந்தப் பெரும்புலி ஒரு மரத்தடியிலே படுத்து அவர்களைப்பார்த்துப் பயங்கரமாய் உறுமிக்கொண்டிருந்தது. ஷியர்ஆப்கன் அதைக்கண்டு சிறிதும் அஞ்சாமலே எதிர்த்துச்சென்று படுத்திருந்த புலியண்டைபோய் அதின் விலாப்புறத்தில் ஓங்கி ஓர் உதை உதைத்தான். அனைவரும் அவனுக்கு மரணகாலம் சமீபித்ததென்று மனம் பதைக்கப்பதைக்கப் பார்த்திருந்தார்கள். அரசனும் தான் அத்தனைகாலமாய் எதிர்பார்த்திருந்த காரியம் கைகூடிற்றென்று களிப்புற்றிருந்தான்.

தன்னை ஒரு அற்பமனிதன் வந்து உதைக்கவே புலி கண்களில் நெருப்புப்பொறிபறக்க மிகக்கோபங்கொண்டு பயங்கரமாய் அவனை விழித்துப்பார்த்துக் கொஞ்சம் பின்னடைந்தது. மறுபடியும் அவன் அதை எதிர்த்துச்செல்ல, திடீரென்று அது அவன்மேல் பாய்ந்தது. அதுகண்டு அண்டையிலிருந்த வீரர்களெல்லாம் தங்கள் ஈட்டிகளால் அதைத் தகைந்தார்கள். ஷியர்ஆப்கனும் சிறிதுதூரம் ஒதுங்கி ஓர் மரத்தடியிலே நின்று, அதுவே தன்னை எதிர்த்துவாட்டுமென்றிருந்தான். உடனே மிகப் பயங்கரமாய் ஒரு கர்ச்சனைசெய்து வெகு வேகமாகப் புலி அவன்மேல் பாய்ந்தது. அது தன் அருகேவந்ததும் ஷியர்ஆப்கன் அதன் கையில் அகப்படாமல் ஒருபுறமாய் ஒதுங்கி அதன் வாலைப்பிடித்துக்கொண்டு சரசரவென்று பலதரம் இழுத்துச் சுற்றி அதன் தலை தானே அண்டையிலிருந்த மரத்தில் வெகு வேகமாய் அறைந்துகொள்ளும்படிச் செய்தான். அவ்வறைப்பட்ட அதிர்ச்சியால் புலி இரண்டொரு நிமிஷம் ஒன்றுந்தோன்றாமல் பிரமைபிடித்துநின்றது. அதுகண்டு ஷியர்ஆப்கன் அதைப் பலதரம் உதைத்து அதற்குக் கோபமூட்டி, மறுபடியும் அது எதிர்க்கப்போகிற தருணம்பார்த்துத் திரும்பவும் முன்போலவே அதன் வாலைப்பிடித்

துச் சுற்றினான். முன்னிலும் கொடுமையாய் அதற்கு இந்தத் தடவை அறைபட்டதென்றாலும், அவ்வளவு மயக்கமுண்டாகவில்லை. இச்செய்கையினால் ரோஷமதிகரித்துப் புலி அவன்மேல் ஓரேபாய்ச்சலாய்ப்பாய்ந்து அவன் தொடையைக் கவ்விக்கொண்டது. அவன் காலுடை தளர்த்தியாயிராவிட்டால் அது கவ்வினகவ்வலில் அவன் காலே முறிந்துபோயிருக்கும். உடனே அவன் அதன் மூக்கை அழுத்திப்பிடிக்க, அது அந்தக் கவ்வலை விட்டு அவன் பிடியினின்றும் திமிறிக்கொண்டு திரும்பவும் அவன்மேல் பாய்ந்து மார்பைக்கிழித்தது. அதனால் அவன் சோர்ந்து கீழேவீழ்ந்தானென்றாலும் கோபமதிகரித்து உடனே எழுந்து அனைவரும் இதென்னவென்று அதிசயித்துநிற்க, அந்தப் பெரும்புலியின் வாயைப்பிடித்துக் கிழித்துவிட்டு அரசனைப்பார்த்து வந்தனம்செய்தான். புலி செத்துக் கீழேவிழுந்தது; உடம்பெல்லாம் ரத்தம் தாரைதாரையாய்ப் பெருக ஷியர்ஆப்கனும் அந்த ரணக்களத்தைவிட்டு ஒருபுறமாய்ச் சென்றான்.

அந்தச் செய்கையைக்கண்டு சக்கரவர்த்தி மிகவும் ஆச்சரியம் அடைந்தான். பின்பு ஷியர்ஆப்கனை ஒரு பல்லக்கிலேற்றி வீட்டுக்குக் கொண்டுபோனார்கள். சிலநாள்வரையில் அவன் பிழைக்க மாட்டானென்றே தோன்றியிருந்தது. ஆயினும் அந்தக் காயங்கள் ஆறிச் சீக்கிரமே அவன் பிழைத்தெழுந்தான். மார்பிலே புலி பீறின வடுமட்டும் அவன் சாகுமளவும் மறையவேயில்லை. இவ்வளவு பராக்கிரமசாலியென்று அவனிடத்தில் அச்சம் அதிகமாயிருந்தாலும், இன்னும் அவனைக் கொல்வதற்கு வேண்டியவழிகள் தேடுவதைமட்டும் அரசன் ஒழிக்கவில்லை. அந்தச் சூரன் எங்கேபோனாலும் தனித்துப்போகிறதேயொழியக் கூட ஒருவரையும் கூட்டிக்கொண்டுபோவதில்லை; தன் பிராணனைப்போக்க இப்படி ஒரு தந்திரம் நடந்துவருகிறதென்பது அவனுக்குச் சிறிதும் தெரியாது. தான் ஒருவர்க்கும் கெடுதி நினைத்ததில்லையே; ஆதலால் தன்னைக் கொல்லக் கருதுபவனும் உலகில் ஒருவனில்லையென்று உறுதியாய் நம்பியிருந்தான். எப்போதாவது அவன் ராஜசபைக்குப்போனால் அங்கே அவனுக்கு நடக்கிறமரியாதை மற்றெவனுக்கும் நடப்பதில்லை. அரசன் அவ்வளவு தந்திரமாய்த் தன் கள்ளக்கருத்தை மறைத்துவந்தான். அரசனுடைய சூது, அவனோடு கூடவேசேர்ந்து ஷியர்ஆப்கனிடத்தில் மிகப் பொறாமைகொண்டு, அவனைக் கொல்லக் காத்திருக்கும் சிலர்க்குமாத்திரந் தெரியுமேயொழிய மற்றெவர்க்குந் தெரியாது.

ஷியர்ஆப்கனைத் தெருவிலே போம்போது பிடித்து அவன்மேல் யானையை ஓட்டிக் கொன்றுவிடும்படி ஒரு யானைக்காரனுக்கு ரகசியமாய்க் கட்டளையிடப்பட்டிருந்தது. அப்படியே அந்த யானைக்காரன் எப்பொழுது தருணம் அகப்படுமோவென்று காத்துக்கொண்

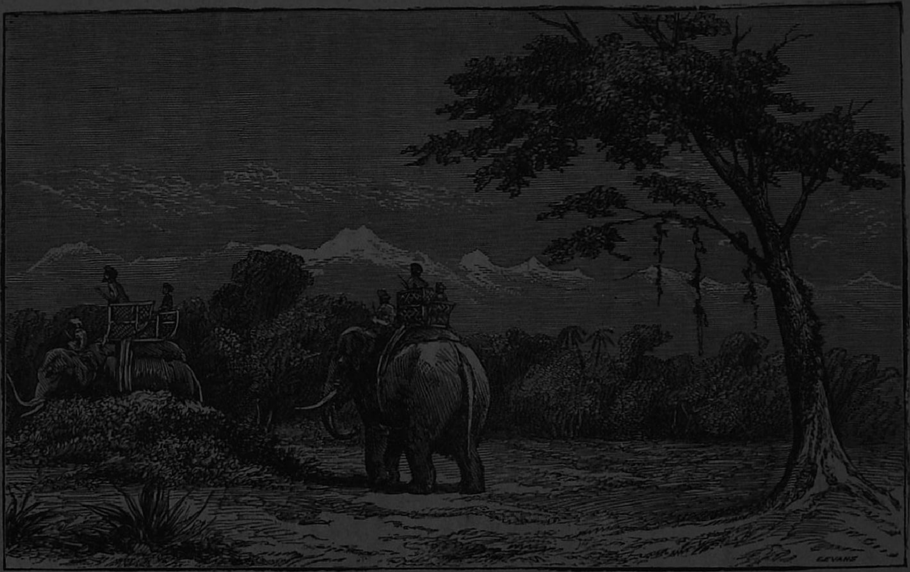

ELEPHANTS.—யானை. [௬௮-ம் பக்கம்.